

Director: Vicenç Villatoro
Cap de projectes editorials: Martí Anglada
Subdirectors: Xavier Barbé, Lluís Martínez, Josep Playà, Agustí Pons
Coordinadors: Joan Catà, Pere Culler, Josep M. Torrent, Miquel Àngel Violan.
Delegat a Madrid: Josep Capella.
Àrees: Andreu Castellet (Societat); Àngel del Castillo (Esports); David Castillo (Suplement Cultural); Ricard Fitè (Edició); Pere Prats (Disseny); Pere Tió (Cultura i espectacles); Ricard S. Velázquez (Fotografia).
Seccions: Francesc-Marc Alvaro (Opinió); Joan Armengol (Economia); Jordi Badia (Món); Lluís Bonada (Reportatges); Lluís Bou (Països Catalans); Enric Bruguera (Espanya); Jordi Capdevila (Cultura); Elena García (Disseny); Andreu Farràs (Suplements); Isabel Julivert (Fotografia); Óscar Montferrer (Ràdio i televisió); Bru Noya (Esports); Jordi Panyella (Societat); Albert Pla (Edició); Antoni Reig (Tancament); Montserrat Rius (Documentació).
Delegació a Madrid: Zorrilla, 21, 2n C 28014 Madrid
 Tel.: (91) 521 27 68
 Fax: (91) 521 29 37

President: Xavier Llobet
Vice-president: Josep Serra
Adjunt a presidència: Josep Planas (director d'administració). **Director comercial:** Adolf Francisco.
Àrees: Departament tècnic i de producció interna: Joan Tió (director), Manel Navarro (regent), Toni Díaz i G. (cap de fotocomposició). **Cap de màrqueting:** Carlos Montaner. **Relacions institucionals:** Candi Casademont (directora). **Departament de recursos humans:** Carles Rodríguez Vila (director). **Departament de distribució i producció externa:** Isabel López (directora). **Departament de publicitat:** Pere Ponz i Agut (director), Roser Alegret (coordinadora). **Departament d'administració:** Jaume Serra (cap de comptabilitat), Ramon Farré (compres). **Centre de producció de Badalona:** Jordi Brullas (director), Xavier Melero (cap d'impressió), Josep Maria Guilerà (cap de tancament).
Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Consell de Cent, 425 08009 Barcelona
 Tel.: 265 60 00
 Tèlex: 54063
 Fax: 265 82 51
 231 80 10
 265 81 91
Impressió: Indústria, 522; 08912 Badalona. DLB 20 249-1976. Difusió controlada per l'OJD

Marràqueix: un polvorí latent

L'assassinat de dos turistes espanyols a Marràqueix —un dels quals, català— demostra que els desequilibris socials que afecten el Magrib també són capaços de convertir el Marroc en un polvorí potencialment incontrolable. Tot i que les autoritats marroquines s'han apressat a desvincular l'acció criminal de qualsevol connotació política —fins i tot adduint que els atracadors parlaven francès i italià—, resulta difícil sostreure l'atràcament a un hotel de Marràqueix de l'onada d'integrisme que afecta tot el Magrib. En espera de les investigacions policials i de les resolucions judicials pertinents, es fa molt difícil de creure que una acció criminal d'aquesta envergadura hagi estat moguda només per motius econòmics. El règim de Hassan II és especialment repressiu envers aquells delinqüents que poden posar en perill activitats econòmiques estratègiques per al país, i és evident que el turisme ho és.

En canvi, convé recordar que a Marràqueix, com en poques altres ciutats del Marroc, és on es fa més colpidor el contrast entre una població autòctona que es mou en els límits de la precarietat i la presència d'un turisme sovint prepotent i amb unes actituds que poden aparèixer com a ostentoses. Marràqueix és una ciutat turística, però és, també, una ciutat industrial i universitària on els elevats índexs de natalitat que afecten tantes i tantes ciutats del Tercer Món fan que la població jove hi tingui una presència molt notòria. Totes aquestes són peces que, ajuntades, acaben per constituir un puzzle idoni perquè es produeixin situacions que, lligades o no directament al fonamentalisme islàmic, posin al descobert les enormes tensions socials que es viuen en aquella ciutat.

Hassan II és el cap polític i, a la vegada, el cap espiritual dels ciutadans marroquins. Per això, i pels mètodes dràstics utilitzats per la policia política, resulta difícil el creixement de l'integrisme. Però la *baraka* de què, també en aquest camp, ha gaudit el

monarca marroquí podria no ser eterna. El fonamentalisme troba el seu caldo de cultiu en les terribles desigualtats socials dels països islàmics, i al Marroc existeixen condicions suficients perquè el virus es propagui. A més, al Marroc les diferències entre les zones costaneres, urbanes i industrialitzades, i les zones de l'interior, agràries i ramaderes, no paren d'augmentar, amb la qual cosa als contrastos socials cal afegir-hi els contrastos territorials.

La mort de dos turistes espanyols en un hotel de Marràqueix podria ser un dolorós incident aïllat; podria ser, també, el símptoma o l'inici d'una desestabilització més àmplia.

Romário: entre el seny i la disciplina

Entre el seny i la disciplina, la solució al cas de Romário és suficientment dura perquè quedi clar que un futbolista no és un ciutadà que pugui incomplir impunement els compromisos per ell mateix adquirits, però a la vegada és prou flexible per no perjudicar els interessos esportius del Barça. I els interessos del Barça són oferir bon futbol, i marcar gols i guanyar tots els campionats possibles. Romário ha estat fitxat per marcar gols i donar, o ajudar a donar, espectacle. I per això hauria resultat contraproductiu una sanció diferent de la que s'ha aplicat, que l'hagués allunyat del terreny de joc, que és allà on Romário es juga el seu prestigi i on justifica el seu sou. Però, a la vegada, el jugador ha de demostrar que està disposat a complir el contracte que el lliga al Barcelona; un contracte, no convé oblidar-ho, suculent i generós, com ho solen ser els de les grans estrelles del futbol. Romário ha tornat acompanyat d'una *troupe* d'amics i amb projectes esportius que poca cosa tenen a veure amb el futbol. No és un bon símptoma. Del que passi aquests pròxims dies es podrà deduir si el futbolista ha tornat amb ganes de ser el de la temporada passada o ha iniciat el pendent que ha portat tants altres jugadors —Maradona n'és el darrer exemple— a un declivi definitiu.

Violència

VICENÇ VILLATORO

Diuen que a Ruanda les barbaritats més grans en el moment del gran genocidi hutu contra els tutsis les feien nanos de poc més de deu anys, capaços de les més terribles crueltats. Però no cal anar a Ruanda: els diaris van plens aquests últims mesos, des del crim de Liverpool al de Sant Pere de Vilamajor, d'accions extremadament violentes fetes per nois molt joves, adolescents, de vegades nens. Hi ha, estadísticament, un increment de la delinqüència juvenil, però sobretot d'una delinqüència cega, brutal, violentíssima. I això passa en un moment en què, en aparent paradoxa, l'adolescència dura més, la gent triga més a fer-se gran.

Es obvi que darrere d'això hi ha un problema social. En la majoria dels casos, els protagonistes actius d'aquestes desgràcies tenen problemes socials greus, amb famílies que ara se'n diuen desestructurades, en un entorn econòmic i social tens. Però en aquest esclat de la violència gairebé infantil hi ha d'haver també un component diguem-ne cultural, o moral si es prefereix la paraula. Els casos de màxim conflicte es produeixen en la intersecció entre l'esfera dels problemes socials i la dels problemes culturals o morals. Els individus que els tenen tots dos a la vegada, que els sumen o els multipliquen, poden ser els més susceptibles de protagonitzar esclats de violència sorda.

Per tant, també un problema cultural-moral. Però quin? És difícil de definir. De vegades fa la sensació que a nois d'aquests els manca sentit de la realitat, com si allò que fan i allò que els passa no fos veritat del tot, fos una mena de realitat virtual, una pel·lícula que estan veient, un videojoc en què estan participant. Els nois que posen un cordill enmig del carrer a veure què passa no volen, d'una manera plenament conscient, matar algú. Volen veure què passa. Estan jugant. La violència infantil és, en un cert sentit, un joc que no pertany plenament a la realitat. I en el joc es relativitzen, quan es tenen, els conceptes de bé i de mal. Cada vegada més delinqüència infantil no pas perquè els nens entrin més precoçment a la delinqüència adulta sinó perquè s'està generant una violència nova en aquest terreny dels valors confusos i la realitat difuminada. I si el terreny es rega amb marginalitat social, penúria econòmica i ambient familiar i de relació trinxat, en surt una estranya barbàrie.

Més sobre el complot

Incredulitat i cautela han estat a Catalunya les reaccions més generalitzades a la denúncia per José Luis de Vilallonga d'un complot contra la monarquia espanyola que, segons el biògraf del rei, estaria orquestrat per Antonio García Trevijano, el diari *El Mundo*, l'ex-banquer Mario Conde i un íntim d'Alfonso Guerra. Els dirigents polítics consultats s'han mostrat reactes a donar crèdit a aquesta formidable teoria conspirativa, que segons Josep Antoni Duran i Lleida "no té sentit" davant del paper jugat per la casa reial en la consolidació de la democràcia. Josep Maria Sala i Aleix Vidal-Quadras, per la seva banda, hi veien una fantasia sorgida de batalles personals, polítiques i comunicatives, si bé el dirigent del PSC no descartava l'existència de sectors "residuals" que sí que podrien il·lusionar-se amb aquesta mena de plantejaments.

En la intimitat de l'anonimat, però, més d'un i més de dos asseguraven haver rebut "des de fa mesos" indicis de rumors en la línia de l'article de Vilallonga. Alguns

dels destinataris d'aquests rumors coincideixen amb l'escriptor a citar membres del Mossad entre els seus confidents. D'altres afirmen que han detectat senyals d'una escalada desestabilitzadora de caràcter conspiratiu en els missatges de determinada premsa de Madrid —dins la qual també cauria *Diario 16*— i fins i tot en discursos com la curiosa reivindicació de Manuel Azaña feta per Federico Jiménez Losantos. Però totes aquestes reflexions quedaven bruscament escapçades en el mateix punt: les possibilitats d'èxit d'un complot finançat per un ex-banquer públicament defenestrat i d'una República presidida per un capital polític com el d'Antonio García Trevijano.

Embolics lingüístics a Can Barça

En el XVII Congrés de Penyes Barcelonistes, celebrat aquests últims dies a Cal·lella, es va produir un embolic lingüístic que en pròximes edicions caldria aclarir. En l'apartat de propostes, se'n va llegir

una de patrocinada per les penyes de Dosrius Canyamars, Vilassar de Mar i Mataró en què es demana que a partir de l'any que ve el Congrés utilitzi el català com a idioma oficial amb un sistema de traducció simultània per als qui no l'entenguin. Aquesta proposta va ser rebutjada entre xiulets. Quan ja semblava que el diguem-ne incident havia passat a millor vida, en l'apartat de precs i preguntes un representant de la Penya Creu de Sant Jordi va expressar el seu malestar pels xiulets amb què havia estat acollida l'anterior proposta de catalanització i pels que ell mateix estava rebent en aquell moment. Núñez va contestar dient que parlar en castellà era el mínim que es podia fer atès el nombre de penyistes que venien de fora. "Usted no está entendiendo lo que es el Barça", va dir Núñez. I referint-se als xiuladors, va afegir: "Si vostè els respecta, ells l'estimaran, perquè estimen el Barça més que ningú." Decididament, l'any que ve els organitzadors del Congrés de Penyes hauran de fer possible que el català sigui present en les conferències i els debats. Si més no, per adequar-se a la realitat sociològica del país.

ENTRE PARÈNTESIS

DESCLOT